

DNEŠNÍ INTELEKTUÁL MUSÍ MILOVAT TRANSFORMERY, KATY PERRY A TEORII VELKÉHO TŘESKU

V těch nejlepších momentech byl přemýšlivý, v těch nejhorších chytrácký. Byl to server, který dbal na pečlivou editorskou práci, vedl autory a především je náležitě odměňoval. Na tom všem se shodují nekrology, které se minulý týden vynořily za zaniklým, popkulturně sportovním Grantlandem, jež v letech 2011 až 2015 fungoval pod vedením komentátora Billa Simmonse.

Grantland byl v mnoha ohledech emblematickým serverem, který ztělesňoval současné trendy v psaní o populární kultuře. V tom dobrém i zlém. V brilantní analýze s titulkem Proč bychom měli jásat i truchlit na zánikem Grantlandu si toho všímá Frederik deBoer. Současná média si ze všeho nejvíce všímají takového typu kultury, který je sice chytrý – ale ne příliš. Aktuální kulturní žurnalistika má obrovský strach z elitářství a nabourává klasický koncept vysoké a nízké kultury. Metody komentování a zkoumání, které byly dříve vyhrazené kanonickým uměleckým dílům, se nyní v maximální šíři uplatňují na populární produkci.

Filmy o Transformerech, hity od Katy Perry či sitcom Teorie velkého třesku – to jsou témata, na nichž si dnes komentátoři tříbí intelektuální schopnosti. Přitom hází přes palubu minoritnímu publiku vyhrazený balet, experimentální divadlo či experimentální kinematografii. „Nazval bych tento stav prosazováním hodnot vyšší střední třídy,“ píše deBoer - a děje se tomu na úkor skutečně intelektuálně odvážných děl, protože u nich by autorům hrozilo obvinění ze snobství, kterému se současní intelektuálové pracující v médiích chtějí vyhnout.

Princip je jasný: „Nikoli artové filmy, ale seriály HBO. Nikoli Merzbow, ale Chvrches. Nikoli The Paris Review, ale The Atlantic.“ Podle deBoera to vychází z celkového tlaku naší „smart“ kultury, která chce, aby intelektuál vyzařoval entuziasmus, chytrost, ale rozhodně už ne učenost.